

NOG INZAKE :

, met zetel te

vrijwillig tussenkomende partij

voor wie is verschenen meester Frederik Bruloot, loco meester Michel Maus, beiden advocaat te Brugge ;

EN IN DE ZAAK :

met zetel te , met ondernemingsnummer ;

eiseres in tussenkomst en vrijwaring

voor optreedt meester Marleen Ryelandt, advocaat te Brugge, en meester Ludo Ockier, advocaat te Kortrijk, en voor wie is verschenen meester Ludo Ockier, advocaat te Kortrijk ;

tegen :

STAD , **vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen**, gevestigd te ;

verweerster in tussenkomst en vrijwaring

voor wie is verschenen meester Antoon Lust, advocaat te Brugge.

=====

I. Rechtspleging.

Gelet op de inleidende dagvaarding, rechtsgeldig betekend aan verweerster op 16 januari 2008.

Gelet op het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst van de [redacted], regelmatig ter griffie neergelegd op 4 februari 2008.

Gelet op de dagvaarding in tussenkomst en vrijwaring ten verzoeken van de [redacted] tegen de stad [redacted], regelmatig aan deze laatste betekend op 26 maart 2008.

De rechtbank nam kennis van het dossier van de rechtspleging en van de door partijen overgelegde bundels.

Partijen werden gehoord in hun middelen bij monde van hun raadsman in de openbare terechtzitting van 13 mei 2009.

Artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden in acht genomen.

II. Bijzonderste gegevens van de zaak.

Verweerster is erfpachthoudster van een perceel gelegen te [redacted] en dat eigendom is van de stad [redacted].

Kwestieus perceel is gelegen in Parkgebied.

Het perceel is gelegen in het beschermde stadsgezicht [redacted] en omgeving, zoals vastgesteld door het MB van 04.07.1996. Op voornoemd perceel is het kasteel [redacted] gelegen, zoals beschermd door het MB van 04.07.1996.

Op 03.09.1993 ondertekende verweerster met de stad [redacted] een erfpacht-overeenkomst voor de duurtijd van 99 jaar.

Bij proces-verbaal van 28 februari 1995, werd door de bevoegde verbalisant bij de Dienst der Werken van de stad [redacted], vastgesteld dat verweerster, tijdens de huurtijd voorafgaand aan de overeenkomst van erfpacht, een gesloten terras in glas van 5,5 m op 12,5 m heeft opgericht zonder te beschikken over een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

Bij proces-verbaal dd. 03.12.1996 werd vastgesteld dat verweerster voornoemd terras, dat niet voor regularisatie vatbaar is, in stand hield.

Bij proces-verbaal dd. 03.12.2003 door tweede eiser, werden de vastgestelde stedenbouwkundige overtredingen nogmaals vastgesteld.

Tweede eiser leidde op 07.01.2004 een herstelvordering ex art. 149, § 1 DORO in bij het ambt van het openbaar ministerie bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge.

Ingevolge het inleiden van voornoemde herstelvordering per 14.03.2004 werd een proces-verbaal lastens ondermeer verweerster opgemaakt betreffende de voornoemde stedenbouwkundige inbreuken.

Per 16.11.2004 besliste het openbaar ministerie om de herstelvordering zonder gevolg te klasseren.

Eerste eiser heeft op 25.09.2007 een herstelvordering op grond van art 15 § 1 van het Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten ingesteld houdende herstel in de oorspronkelijke toestand.

Eisers stellen de volgende vordering :

1° verweerster te zien en te horen veroordelen tot het staken van het strijdig gebruik en het herstel in de oorspronkelijke toestand van het perceel gelegen te _____, hetgeen impliceert :

- het verwijderen van het overdekt terras aangebouwd aan kasteel _____ ;
- het verwijderen van alle eventueel aangebrachte funderingen en nutsleidingen ;
- het verwijderen van alle gesloopte materialen naar een daartoe geschikte en erkende stortplaats.

en dit binnen een termijn van drie maanden vanaf de dag van betekening van het tussen te komen vonnis onder verbeurte van een dwangsom van 200,00 euro per dag vertraging, zonder toekenning van een dwangsomtermijn zoals bedoeld in art. 1385 bis, laatste termijn Gerechtelijk Wetboek ;

2° aan eisers machtiging te horen verlenen om overeenkomstig art. 153 DORO en art. 15 § 3 van het Decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten ambtshalve over te gaan tot uitvoering van de hierboven beschreven herstelmaatregelen zo verweerster in gebreke blijft, en dit op kosten van verweerster ;

3° te horen zeggen voor recht dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerste daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder ;

4° tot slot verweerster te veroordelen tot de kosten van het geding, begroot op de dagvaardingskosten, de kosten van hypothecaire inschrijving en 1 200,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

Verweerster preciseert dat zij op 03.09.1993 een erfpachtovereenkomst met de stad _____ afsloot en dat zij het onroerend goed, nadat zij het als horecazaak had uitgebaat, op 21.09.2004 met de _____ een handelshuurovereenkomst heeft afgesloten.

Die handelshuurster, de vrijwillig tussenkomende partij, baat er ook een handelszaak uit, bestaande uit een commerciële binnenruimte en een overdekt buitenterras.

Verweerster roept de ontoelaatbaarheid en de onontvankelijkheid in van de vordering van de eisende partijen, nu de herstelvordering dient gesteld te worden door het VLAAMSE GEWEST.

Verder is verweerster van oordeel dat overeenkomstig art. 149 DORO het advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid diende ingewonnen te worden, zodat ook op die grond de vordering van eisers onontvankelijk en ontoelaatbaar zou moeten verklaard worden.

Ook de tussenvordering van de vrijwillig tussenkomende partij is volgens verweerster onontvankelijk en ontoelaatbaar nu deze partij geen enkel belang (meer) heeft om in het geding tussen te komen en de handelshuur met die partij op 30.03.2008 verbroken werd.

Ten gronde is verweerster van oordeel dat de redelijke termijn werd overschreden. De orangerie stond er zeker reeds voor het sluiten van de erfpachtovereenkomst in 1993.

De gevorderde maatregel zou ook kennelijk onredelijk zijn.

In bijkomende subsidiaire orde is verweerster van oordeel dat, indien de vordering van eisende partijen enigszins gegrond zouden verklaarde worden, de stad _____ haar dient te vrijwaren.

Verweerster betwist het terras te hebben gebouwd, terwijl volgens haar een terras aanwezig was op het ogenblik dat zij in 1987 het goed in huur nam.

De stad _____ zou in elk geval in 1993 overgegaan zijn tot het in erfpacht geven van een onroerend goed behept met een stedenbouwkundige inbreuk.

Verweerster eist dat zij buiten het geding wordt gesteld en dat eisende partijen zich rechtstreeks tot de stad _____ dienen te wenden.

Mocht de stad _____ niet zelf tot herstel kunnen worden veroordeeld, vordert verweerster dit te mogen doen op kosten van de stad _____.

Tenslotte betwist verweerster de door de stad _____ gevorderde rechtsplegingsvergoeding van 10 000,00 euro.

De _____ is vrijwillig in het geding tussen gekomen.

De vrijwillig tussenkomende partij sloot op 21.09.2004 met de verweerster, een handelshuurovereenkomst betreffende het onroerend goed "Kasteel _____", gelegen _____. Naast het onroerend goed werd ook het handelsfonds mee verhuurd aan de vrijwillig tussenkomende partij.

Het handelspand bestaat uit een commerciële binnenruimte en een ruim overdekt buitenterras.

In art. 3 van de huurovereenkomst wordt vermeld :

"De verhuurder geeft er kennis van dat er voor wat betreft het overdekte terras een PV werd opgemaakt, wegens overtreding en dat een vordering in afbraak zou kunnen worden ingeleid. De verhuurder verklaart alle rechten te zullen uitputten om zich tegen deze vordering te verzetten. Mocht er evenwel een definitieve uitspraak komen in rechte waarbij de afbraak wordt bevolen zullen partijen zich beraden over de gebeurlijke aanpassing van de huurprijs in functie van het verlies aan potentieel van de zaak."

Tevens bepaalt art. 18 dat de huurder, de vrijwillig tussenkomende partij, alle herstellingen op zich moet nemen.

Omtrent die herstelverplichting is een geschil gerezen omwille van het feit dat de stad _____ tot tweemaal toe de aangevraagde bouwvergunning heeft geweigerd.

De _____ wou niet ingaan op het voorstel van de vrijwillig tussenkomende partij om het gesloten terras af te breken en te vervangen door een open terras.

De vrijwillig tussenkomende partij zag geen andere uitweg dan de uitbating van het kasteel te doen stopzetten en tot dagvaarding in ontbinding van de huurovereenkomst over te gaan.

De vordering van de vrijwillig tussenkomende partij werd bij vonnis van de vrederechter dd. 04.10.2007 afgewezen en de tegenvordering van de grotendeels toegekend.

De vrijwillig tussenkomende partij tekende hoger beroep aan tegen voornoemd vonnis.

In een nieuwe procedure vorderde de voor de vrederechter de ontbinding, betaling achterstallige huur en diverse aan de ontbinding verbonden eisen.

In alle procedures hield de voor de gecontesteerde constructie niet zelf te hebben opgericht, hetgeen in werkelijkheid niet zo is.

De vrijwillig tussenkomende partij is van oordeel dat de vordering van eisers ten aanzien van de gegrond is.

De vrijwillig tussenkomende partij is van oordeel dat enkel de afbraak van de constructie de uitbating opnieuw mogelijk maakt, vandaar dat de vrijwillig tussenkomende partij belang heeft in het geding tussen te komen.

Volgens de vrijwillig tussenkomende partij heeft het geen relevantie voor het al dan niet bestaan van de mogelijkheid tot herstel in de oorspronkelijke toestand of de werken ten tijde van het uitvoeren ervan reeds in ruimtelijk kwetsbaar gebied waren gelegen maar dat het volstaat dat het bestaan van het misdrijf "strafbare instandhouding" bestaat op het ogenblik van de instandhouding.

Evenmin zou er volgens de vrijwillig tussenkomende partij sprake kunnen zijn van overschrijding van de redelijke termijn en zelfs al mocht deze termijn zijn overschreden, zou dit de herstellvordering niet beletten.

De stad, verweerster in tussenkomst en vrijwaring, is van oordeel dat het Vlaamse Gewest de materiële procespartij is, terwijl de herstellvordering enkel door de bevoegde ambtenaren kunnen worden ingesteld of door het College van Burgemeester en Schepenen.

De vordering van eisers zou derhalve onontvankelijk zijn.

In subsidiaire orde wijst de stad | er op dat het monumentendecreet geen burgerlijke herstelprocedure kent en dat de bevoegde ambtenaar inzake onroerend erfgoed ook de bevoegdheid niet heeft om een burgerlijke procedure in te leiden.

Het plaatsen en instandhouden van de veranda is volgens de stad | geen inbreuk op art. 13 § 1 - 4° Monumentendecreet, subsidiair zou dit vorderingsrecht verjaard zijn.

Een misdrijf met betrekking tot het "*instandhouden*" kent het monumentendecreet niet.

Nu eerste eiser in zijn besluiten stelt zijn herstellvordering ook te nemen "*in toepassing van art. 149 § 1 DORO* en tot tweemaal toe verklaart de vordering van tweede eiser tot de zijn te maken, is de vordering van eerste eiser noodzakelijkerwijze een vordering ex art. 149 DORO en derhalve onderworpen aan het voorafgaand advies van de HRH.

Dit laatste is niet gebeurd, zodat de vordering van eerste eiser onontvankelijk is.

Eerste eiser heeft ook niet de hoedanigheid om een herstellvordering te nemen gesteund op stedenbouwkundige misdrijven.

Bij gebrek aan voorafgaand advies van de HRH is ook de vordering van tweede eiser onontvankelijk.

Wat betreft de vrijwaringsvordering van de |, is de Stad | van oordeel dat de | geen hoedanigheid heeft om die vordering in te stellen en dat die vordering dan ook onontvankelijk is.

De vrijwaringsvordering zou ook ongegrond zijn.

Eisers betwisten de door verweerster en verweerster in tussenkomst en vrijwaring verdedigde standpunten en volharden in hun vordering.

Op de terechtzitting van 13 mei 2009 verklaarden verweerster op hoofdvordering, de |, en verweerster in tussenkomst en vrijwaring zich akkoord om die vordering in vrijwaring later te behandelen nadat er eerst uitspraak zou worden gedaan in verband met de overige vorderingen. Zij vragen dan ook de vordering in tussenkomst en vrijwaring naar de bijzondere rol te verwijzen.

III. Beoordeling.

A. DE ONTVANKELIJKHEID/TOELAATBARHEID VAN DE VORDERINGEN GESTELD DOOR EISERS.

De inleidende dagvaarding vermeldt :

“ *OP VERZOEK VAN :*

1. *Mijnheer* *in zijn hoedanigheid van gemachtigd ambtenaar onroerend erfgoed, optredend namens het Vlaams Gewest, met kantoor te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan nr. 19 bus 22 ;*
2. *Mijnheer* *in zijn hoedanigheid van gewestelijk inspecteur, bevoegd voor de provincie West-Vlaanderen, optredend namens het Vlaams Gewest, met kantoor te 8000 Brugge, Werkhuisstraat nr. 9.*

Ten onrechte verwijzen eisers naar een arrest van het hof van beroep te Gent dd. 20.03.2009 (hun stuk nr. 36).

In die procedure trad “*De gemachtigde Ambtenaar inzake Onroerend Erfgoed*” op zonder bij naam te worden genoemd of nader geïdentificeerd te zijn.

In die procedure werd aangevoerd dat de gemachtigde ambtenaar niet over de nodige hoedanigheid of over het nodige belang beschikte om de vordering te stellen, welke stelling uitgebreid gemotiveerd door het Hof werd verworpen.

In casu stelt de stad verweerster in tussenkomst en vrijwaring, terecht vast dat de vorderingen niet door de bevoegde ambtenaren worden gesteld maar door het Vlaamse Gewest, voor wie die ambtenaren optreden.

Het Vlaamse Gewest is hier dan ook de materiële procespartij.

Art. 82 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen bepaalt vertegenwoordigt de Regering de gemeenschap of het gewest binnen en buiten rechte en wordt zij gedagvaard aan het kabinet van de voorzitter van de regering.

Bovendien is het zo dat het gewest in rechte kan optreden voor herstel van persoonlijke en eigen schade.

In casu wordt door het Vlaamse Gewest een herstellvordering ingesteld op grond van art. 15 § 1 van het monumentendecreet van 03.03.1976 en van art. 149 § 1 DORO dd.

18.05.1999, hetgeen geen herstel beoogt van een eigen of persoonlijke schade, maar wel een vordering is gesteld in het algemeen belang.

Art. 149 § 1 DORO bepaalt :

“Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen bedoeld, bedoeld in art. 146, werden uitgevoerd. Indien deze inbreuken dateren van .. is een voorafgaand en eensluidend advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid vereist...”

Art. 151 DORO bepaalt :

“ De stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen kunnen ook voor de rechtbank van eerste aanleg, zetelend in burgerlijke aangelegenheden, ..., de herstelmaatregelen vorderen...”

Bijgevolg kan enkel het college van burgemeester en schepenen of de stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering instellen.

Art. 15. van het decreet dd. 03.03.1976 Monumenten, Landschappen stads- en dorpsgezichten bepaalt :

§ 1. Onverminderd de straf en de eventuele schadeloosstelling, beveelt de rechtbank, op vordering van de door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaren, de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen.

De rechtbank bepaalt, na overweging van de voorgestelde termijn in de herstellvordering, voor de uitvoering van de herstelmaatregelen een termijn van maximaal drie jaar. Na het verstrijken van die termijn, kan de rechtbank, op vordering van de door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaren, een dwangsom per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel bepalen.

De herstellvordering wordt door de ambtenaren aangewezen door de Vlaamse Regering in naam van het Vlaams Gewest bij het parket ingeleid door een gewone brief. De vordering vermeldt minstens de geldende voorschriften en een omschrijving van de toestand die aan het misdrijf voorafging en de termijn binnen dewelke het herstel in de oorspronkelijke staat dient te gebeuren.

De door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaren brengen het proces-verbaal met herstellvordering eveneens ter kennis van de stedenbouwkundig inspecteur.

§ 2. De overtreder brengt de Vlaamse Regering onmiddellijk op de hoogte via een aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs, indien hij de opgelegde herstelmaatregel vrijwillig heeft uitgevoerd.

Daarop maakt de ambtenaar die door de Vlaamse Regering is aangewezen onmiddellijk na controle ter plaatse een proces-verbaal van vaststelling op.

De ambtenaar die door de Vlaamse Regering is aangewezen zendt een afschrift van het proces-verbaal van vaststelling aan de overtreder. Behoudens bewijs van het tegendeel, geldt enkel het proces-verbaal van vaststelling als bewijs van het herstel en van de datum van het herstel.

§ 3. Als de plaats niet binnen de termijn die door de rechtbank werd gesteld in de vorige staat wordt hersteld, beveelt het vonnis of arrest dat de Vlaamse Regering of de door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaren ambtshalve voor de uitvoering ervan moeten zorgen.

De overheid of de particulier die het vonnis of arrest uitvoert, is gerechtigd om de materialen en voorwerpen, afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik, die door de Vlaamse Regering als niet-historisch worden aangeduid, te verkopen en te verwijderen.

De overtreder die in gebreke blijft, is verplicht alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank.

§ 4. De dagvaarding voor de correctionele rechtbank of het exploit tot inleiding van het geding is pas ontvankelijk na overschrijving op het hypotheekkantoor, bevoegd voor de plaats waar de onroerende goederen gelegen zijn.

Iedere in de zaak gewezen beslissing is tegenstelbaar aan derden-verkrijgers, van wie de titel van eigendomsverkrijging niet was overgeschreven vóór de in het eerste lid bedoelde overschrijving.

De dagvaarding of het exploit vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van het misdrijf, en identificeert de eigenaar ervan, in de vorm en onder de sanctie, voorgeschreven door de wetgeving inzake de hypotheken.

Iedere in de zaak gewezen eindbeslissing wordt op de kant van de overschrijving van de in het eerste lid bedoelde dagvaarding of exploit ingeschreven, conform artikel 84 van de Hypotheekwet.

Hetzelfde geldt voor het proces-verbaal waarbij wordt vastgesteld dat het vonnis is uitgevoerd.

Als openbare besturen of derden wegens het in gebreke blijven van de veroordeelde gedwongen zijn om het vonnis uit te voeren, wordt de schuldvordering die daar voor hun rekening uit voortvloeit, gewaarborgd door een wettelijke hypotheek, die ingeschreven, vernieuwd, verminderd of geheel of gedeeltelijk doorgehaald wordt overeenkomstig de bepalingen in hoofdstuk IV en V van de Hypotheekwet.

Die waarborg dekt ook de schuldvordering ten gevolge van de kosten van de hypothecaire formaliteiten, die door hen zijn voorgeschoten en die ten laste komen van de veroordeelde.

Uit die bepaling blijkt niet alleen dat ook in geval de vordering is gesteund op het voornoemde decreet, ook enkel de bevoegde en gemachtigde ambtenaar de vordering kan instellen, doch ook dat het hier gaat over een vordering die voor de strafrechter aanhangig dient gemaakt te worden en niet over een burgerlijke procedure, welke laatste niet bestaat in het kader van dit decreet.

De gemachtigd ambtenaar onroerend erfgoed is derhalve niet bij machte een burgerlijke herstelprocedure in te leiden.

Tenslotte moet, wat betreft de vordering van eerste eiser, worden vastgesteld dat er geen voorafgaand advies aan de Hoger Raad voor Herstelbeleid werd gevraagd, niettegenstaande een dergelijk advies overeenkomstig art. 149 § 1 DORO vereist is.

Tweede eiser betwist niet dat een dergelijk eensluidend advies noodzakelijk vereist is indien de vordering dateert van na de HRH operationeel is geworden, zijnde van na 15 januari 2005.

Ten onrechte stelt tweede eiser dat zijn herstellvordering dateert van 7 januari 2004 zodat geen advies van de HRH vereist is.

De ratio van de terzake geldende wetgeving is duidelijk in die zin dat wordt beoogd dat geen vordering aan een rechter kan worden voorgelegd zonder het voorafgaand advies van de HRH.

Voor de in 2004 voor de aan het parket overgemaakte vordering was er inderdaad nog geen advies vereist.

Nu tweede eiser naderhand een burgerlijke procedure heeft opgestart na de inwerkingtreding van de HRH, is er wel een advies nodig.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur leidt voor de burgerlijke rechter een eigen en autonome vordering in, dewelke totaal niet de publieke vordering is die de procureur zou instellen.

Wegens hetgeen bovenstaand werd vermeld moet tot de ontoelaatbaarheid en onontvankelijkheid van de vordering van eisers worden beslist.

De hoofdvordering van eisers dient als ongegrond afgewezen te worden, terwijl de vordering in tussenkomst en vrijwaring zonder voorwerp is.

Wat betreft de door de vrijwillig tussenkomende partij tegen de gestelde tussenvordering moet worden vastgesteld dat de handelshuurovereenkomst tussen die twee partijen krachtens vonnis van de vrederechter van het vierde kanton te Brugge per 30.03.2008 werd verbroken, zodat de vrijwillig tussenkomende partij geen uitstaans meer heeft met het destijds door haar gehuurde goed en zij derhalve geen afdoend individueel, rechtstreeks en actueel belang heeft om de tussenvordering ten aanzien van de te stellen. Haar tussenvordering is dan ook ontoelaatbaar bij gebrek aan belang.

B. DE RECHTSPLEGINGSVERGOEDING.

Als de in het ongelijk gestelde partij dienen eisers tot de gerechtskosten veroordeeld te worden.

Het betreft een niet in geld waardeerbare vordering zodat de rechtsplegingsvergoeding op het basisbedrag van 1 200,00 euro moet bepaald worden.

Eiseres in tussenkomst en vrijwaring , dient veroordeeld te worden tot betaling van de rechtsplegingsvergoeding van de stad terwijl de vrijwillig tussenkomende partij gehouden is tot betaling van de kosten in hoofde van verweerster tegen dewelke zij een ontoelaatbare tussenvordering heeft gesteld.

OM DEZE REDENEN :

De Rechtbank ;

Wijzende in eerste aanleg en op tegenspraak.

Alle strijdige en meer omvattende besluiten verwerpend als ongegrond, niet terzake dienend of overbodig.

Verklaart de vordering van eisers ontoelaatbaar en ontvankelijk.

Veroordeelt eisers tevens tot het betalen van de gedingskosten die in hun hoofde niet dienen begroot te worden vermits deze hen ten laste blijven en begroot deze kosten in hoofde van verweerster, , op 1 200,00 euro dagvaardingskosten en euro rechtsplegingsvergoeding.

Veroordeelt de _____ tot de kosten van de procedure in tussenkomst en vrijwaring en begroot die in hoofde van de stad _____ op 1 200,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

Verklaart de tussenvordering van de vrijwillig tussenkomende partij ten aanzien van de _____ ontoelaatbaar en veroordeelt de vrijwillig tussenkomende partij om aan de _____ een rechtsplegingsvergoeding van 1 200,00 euro te betalen.

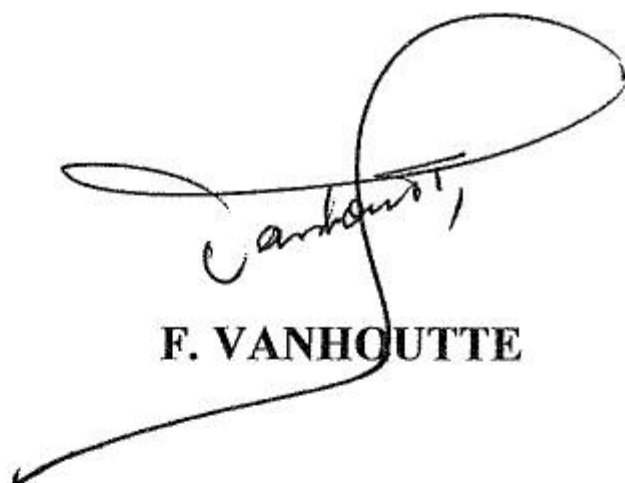
Verwijst de vrijwillig tussenkomende partij _____ in haar eigen kosten.

Verklaart onderhavig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, spijs alle verhaal en zonder enige borgstelling.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtsgebouw te Brugge op zeventwintig mei tweeduizend en negen.

Aanwezig :

Jean **LESCRAUWAET**, rechter, alleenrechtsprekend ;
Fernand **VANHOUTTE**, griffier.

F. VANHOUTTE

J. LESCRAUWAET